

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 25Co/640/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2315201539
Dátum vydania rozhodnutia: 06. 06. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martina Valentová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2016:2315201539.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v právnej veci navrhovateľa: EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Bratislava, Pajštúnska 5, IČO: 35 724 803, zastúpeného spoločnosťou: TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., so sídlom Bratislava, Pajštúnska 5, IČO: 36 613 843, proti odporcovi: Z. K., nar. XX.X.XXXX, bytom E., E. XXX/XX, o zaplatenie 800,34 Eur s príslušenstvom, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Galanta č.k. 17C/82/2015-34 zo dňa 18.8.2015, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa **r u š í** a **vec mu** **v r a c i a** na ďalšie konanie.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom prvostupňový súd zamietol návrh navrhovateľa a odporcovi náhradu trov konania nepriznal.

Rozhodnutie súd odôvodnil právne aplikáciou ust. § 92 ods. 8 zák. č. 483/2001 Z.z., § 54 ods. 1, § 39 Občianskeho zákonníka ako i § 101 ods. 1, § 115a ods. 2, § 142 ods. 1 O.s.p. a vecne tým, že právny predchodca navrhovateľa a odporca uzatvorili dňa 19.12.2006 zmluvu o vydaní a používaní Platobnej karty a zmluvu o poskytnutí balíka produktov a služieb pre fyzické osoby. Zo zmluvy o poskytnutí balíka produktov a služieb pre fyzické osoby vyplýva, že právny predchodca navrhovateľa poskytol odporcovi bankové produkty v kombinácii balíka EXTRA a to: vedenie bežného účtu, poskytnutie elektronických služieb k účtu, vydanie platobnej karty a poskytnutie povoleného prečerpania po splnení podmienok uvedených v obchodných podmienkach banky. Slovenská sporiteľňa, a.s. postúpila pohľadávku voči odporcovi na základe Zmluvy o postúpení pohľadávok č. 1514/2012/CE zo dňa 13.12.2012. Odporca uzatvoril zmluvu ako spotrebiteľ, preto sa pri posúdení veci postupuje podľa zák. č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch účinného k 19.12.2006, zák. č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa účinného k 19.12.2006, zák. č. 483/2001 Z.z. o bankách účinného k 13.12.2012 (deň postúpenia pohľadávky) a zák. č. 40/1964 Občiansky zákonník účinný k 19.12.2006. Podľa § 92 ods. 8 Zákona o bankách, banka je oprávnená pohľadávku z omeškaného peňažného záväzku klienta postúpiť inému subjektu za predpokladu, že omeškanie trvá dlhšie ako 90 dní vrátane odovzdania dokumentácie, ktorá s postúpeným záväzkom súvisí. Navrhovateľ však nepreukázal splnenie zákonných podmienok postúpenia pohľadávky zo Slovenskej sporiteľne, a.s. na navrhovateľa, teda najmä nepreukázal, či jeho právny predchodca písomne vyzval odporcu na plnenie povinnosti, nepreukázal, že odporca bol v omeškaní nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní a teda súd nemôže posúdiť, či postúpenie pohľadávky prebehlo v súlade s § 92 ods. 8 cit. zákona a teda, či postúpenie je platné a tým, či je daná aktívna legitímácia navrhovateľa v konaní. Z listinných dôkazov nie je ani zrejmé, či odporcovi bolo oznámené postúpenie pohľadávky a teda nie je zrejmé, či sa postupovalo podľa § 526 OZ (Postúpenie pohľadávky je povinný postupca bez zbytočného odkladu oznámiť dlžníkovi. Dokiaľ postúpenie pohľadávky nie je oznámené dlžníkovi alebo dokiaľ postupník postúpenie pohľadávky dlžníkovi nepreukáže, zbaví sa dlžník záväzku plnením postupcovi.), resp. či sa postupovalo podľa bodu 7.1 Zmluvy o postúpení. Hoci navrhovateľ súdu predložil listinný dôkaz - oznámenie o postúpení

pohľadávky zo dňa 18. 12. 2012, nepreukázal však, či toto oznámenie bolo reálne odporcovi doručované a doručené. Ak by aj súd predpokladal, a to aj s poukazom na Zákon o bankách a jeho ust. § 92 ods. 8, že právny predchodca navrhovateľa postupoval podľa zákona a vyzýval odporcu na plnenie, nie je však súdu zrejmé, kedy sa tak stalo, čo môže mať vážny dopad napríklad aj na otázku premlčania, na ktorú súd musí prihliadať ex offo v spotrebiteľských veciach. Súd však rozhoduje nie na základe predpokladu, ale výlučne na základe toho, čo je v konaní preukázané. Odhliadnuc od uvedeného však žalobný návrh trpí i ďalším nedostatkom. Z predloženej zmluvy o poskytnutí balíka produktov a služieb pre fyzické osoby nevyplýva, aké prečerpanie bolo odporcovi povolené, ako ani ďalšie zmluvné podmienky týkajúce sa splácania povoleného prečerpania. Z predložených listinných dôkazov nevyplýva, či prečerpanie bolo v skutočnosti povolené a za akých podmienok, kedy došlo k prečerpaniu na účte, resp. ako navrhovateľ tvrdí v žalobnom návrhu (čl. II) - z doložených listinných dôkazov nevyplýva, že odporcovi boli poskytnuté peňažné prostriedky, kedy, v akej výške, za akých podmienok splácania. Súd preto nemohol nijakým spôsobom z listinných dôkazov jednoznačne zistiť skutkový stav opísaný v návrhu a dospieť k záveru o dôvodnosti žalovanej sumy. Ani dohodu o uznaní záväzku zo dňa 29. 10. 2013 predloženú navrhovateľom a údajne podpísanú odporcom súd nemôže brať do úvahy ako dôkaz, pričom súd v danom prípade poukazuje na viaceré rozhodnutia Krajského súdu v Prešove, v zmysle ktorých boli uvedené dohody zo strany navrhovateľa označené ako nekalá obchodná praktika. Na základe toho je preto aj uvedená dohoda o uznaní záväzku s poukazom na rozpor s ust. § 54 ods. 1 Občianskeho zákona za použitia ust. § 39 Občianskeho zákonníka neplatným zmluvným dojednaním. Vzhľadom na uvedené skutkové a právne zistenia súd rozhodol tak, ako to vyplýva z enunciátu rozhodnutia a návrh zamietol, nakoľko navrhovateľ nepreukázal žiadne zo svojich tvrdení uvádzaných v návrhu a najmä nepreukázal, že je aktívne legitimovaný na podanie takéhoto návrhu. Keďže sa jedná o spotrebiteľský vzťah, súd musí zo zákona prísnejšie posudzovať žalobné návrhy a chrániť práva spotrebiteľov, preto pre všetky uvedené vážne nedostatky súd návrhu nemohol vyhovieť. Keďže odporca bol v konaní plne úspešný, mal by právo na náhradu trov konania, avšak ich náhradu si pred súdom neuplatnil, žiadne trovy konania mu ani nevznikli, preto mu ich náhradu súd nepriznal.

Proti tomuto rozsudku podal prostredníctvom právneho zastúpenia odvolanie navrhovateľ a domáhal sa ním, aby odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa zmenil tak, že jeho návrhu vyhovie, pričom mu prizná uplatnenú a vyčíslenú náhradu trov konania, resp. rozsudok zruší a vec vráti súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Ako odvolacie dôvody označil nesprávne právne posúdenie veci a nedostatočne zistený skutkový stav. Argumentoval tým, že ust. § 92 ods. 8 Zákona o bankách nemožno spájať s jeho aktívnou legitímáciou ako postupníka pohľadávky. Účelom predmetného ustanovenia je úprava výnimiek z bankového tajomstva a nehovorí o podmienkach platnosti postúpenia pohľadávok. Zo zákona nevyplýva, že by podmienky uvedené v predmetnom ustanovení podmieňovali platnosť právneho úkonu postúpenia pohľadávky. V tejto súvislosti poukazuje na rozhodnutie Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 24.4.2014 sp. zn. 19C/34/2012. Ďalej poukazuje na skutočnosť, že oznámenie postupcu odporcovi o postúpení pohľadávky bez ďalšieho zakladá aktívnu legitímáciu postupníka na vymáhanie postúpenej pohľadávky a súd má povinnosť z tohto oznámenia vychádzať bez toho, aby ako prejudiciálnu otázku skúmal existenciu a platnosť zmluvy o postúpení. Tu odkazuje na rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 11.6.2003 sp. zn. 4Obo 210/01 ako i na uznesenie Krajského súdu v Nitre zo dňa 27.6.2014 sp. zn. 9Co/133/2013. Ďalej zdôrazňuje, že súd ho nevyzval na bližšie preukázanie dlžnej sumy, preto sa domnieval, že predložený výpis z bankového systému je pre súd dostatočným spôsobom na preukázanie výšky dlžnej sumy. Súd v predmetnej veci nevytýčil pojednávanie, preto ani nemal vedomosť o lehote, v ktorej môže súdu požadované doklady predložiť, resp. vyjadriť sa k uplatnenému nároku. Súd počas konania nevyjadril pochybnosti o oprávnenosti jeho nároku, neuviedol, ktoré skutočnosti má za preukázané a ktoré nie, čím nemohol produkovať konkrétne dôkazy na unesenie dôkazného bremena. Ďalej poukazuje na skutočnosť, že dňa 29.10.2013 odporca podpísal Dohodu o uznaní dlhu, prostredníctvom ktorej uznal svoj záväzok voči nemu vzniknutý zo zmluvy o úvere uzavretej so Slovenskou sporiteľňou, a.s., vo výške 919,93 Eur s príslušenstvom čo do dôvodu a výšky. Obsahom dohody je teda uznanie záväzku zo strany odporcu. Zastáva názor, že odporca v danom prípade uznal záväzok v súlade s § 323 Obchodného zákonníka, záväzok uznaný odporcom čo do dôvodu a výšky v čase uznania trval a odo dňa uznania záväzku začala plynúť nová štvorročná premlčacia doba. Odporca svoj záväzok uznal v čase, keď jeho nárok ešte nebol premlčaný, preto uzavretie predmetnej Dohody nemožno považovať za nekalú obchodnú praktiku. Zároveň si dovoľuje poukázať na skutočnosť, že aj ochrana spotrebiteľa má svoje medze a v žiadnom prípade ju nemožno chápať ako ochranu ľahkomyselnosti a nezodpovednosti spotrebiteľa (viď rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 23Cdo 1201/2009 a tiež komentár Občiansky zákonník I Komentár. I.vydanie, Praha, CHBeck 2008).

Poukazuje pritom aj na rozhodnutia Najvyššieho súdu SR 7MCdo 9/2014 zo dňa 24.3.2015 ako aj na rozhodnutie Krajského súdu v Trnave zo dňa 28.7.2014, sp. zn. 25Co/84/2013. Pre prípad, že by súd skúmal aj ex offo premlčanie, súd aplikáciu ust. § 5b zák. č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa nemôže použiť, pretože by tým postupoval v zmysle uvedeného ustanovenia, ktoré nadobudlo účinnosť dňa 1.5.2014. Tu odkazuje na čl. 1 ods. 1 Ústavy SR, na Nález ÚS SR z 24.5.1995, PL ÚS 16/95 ako i na Nález z 3.3.1996 PL ÚS 36/95, rovnako na znenie čl. 125 ods. 1 písm. a) a čl. 152 ods. 4 Ústavy SR, napokon i na Nález ÚS SR z 8.3.2011, III.ÚS 348/06-42. V tejto súvislosti poukazuje i na uznesenie Okresného súdu Košice II. zo dňa 17.7.2015 sp. zn. 36C/117/2014, ktorým prerušil konanie až do právoplatného skončenia konania na Ústavnom súde SR, nakoľko podal Ústavnému súdu SR návrh na začatie konania o určenie, že ust. § 5b zák. č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa je v nesúlade s ust. čl. 1 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 zák. č. 460/1992 Zb. (Ústava SR).

Odporca odvolací návrh nepodal, k doručenému odvolaniu sa písomne nevyjadril.

Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O.s.p.), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 204 ods. 1 O.s.p.), oprávnenou osobou - účastníkom konania (§ 201 O.s.p.), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 201 a § 202 O.s.p.), po skonštatovaní, že odvolanie má zákonom predpísané náležitosti (§ 205 ods. 1 O.s.p.) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 205 ods. 2 písm. d) a f) O.s.p.), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 212 ods. 1 O.s.p.), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p.) a dospel k záveru, že odvolanie je dôvodné, v dôsledku čoho je nevyhnutné napadnutý rozsudok s použitím § 221 ods. 1 písm. f) O.s.p. zrušiť a vec vrátiť prvostupňovému súdu na ďalšie konanie.

V prejednávanej veci prvostupňový súd s odkazom, že ide o drobný spor (nárok max. 1.000 Eur, porovnaj § 200ea O.s.p.), mimo pojednávania (§ 115a ods. 2 O.s.p.) vykonal dokazovanie listinnými dôkazmi, a to: zmluvou o vydaní a používaní Platobnej karty z 19.12.2006, zmluvou o poskytnutí balíka produktov a služieb pre fyzické osoby z 19.12.2006, oznámením postupcu o postúpení pohľadávky, zmluvou o postúpení pohľadávok z 13.12.2012 s prílohou č. 1, pokusom o zmier z 7.1.2015, dohodou o uznaní záväzku zo 29.10.2013.

V tomto prípade bolo pre rozhodnutie odvolacieho súdu významné vyriešiť si najskôr tú právnu otázku, či súd prvého stupňa mohol podľa § 115a O.s.p. vo veci samej rozhodnúť bez nariadenia pojednávania, keď podľa neho neboli predloženými listinami preukázané všetky rozhodujúce skutočnosti a súd tak musel založiť svoje rozhodnutie vo veci na závere o neunesení bremena tvrdenie i dôkazného bremena navrhovateľom.

Podľa ust. § 115 ods. 1 O.s.p. ak tento zákon alebo osobitný predpis neustanovuje inak, súd nariadi na prejednanie veci samej pojednávania, na ktoré predvolá účastníkov a všetkých, ktorých prítomnosť je potrebná.

Podľa ust. § 115a O.s.p. na prejednanie veci samej nie je potrebné nariaďovať pojednávania, ak to nie je v rozpore s požiadavkou verejného záujmu a ak možno vo veci rozhodnúť len na základe listinných dôkazov predložených účastníkmi a účastníci s rozhodnutím vo veci bez nariadenia pojednávania súhlasia alebo sa výslovne práva na verejné prejednanie veci vzdali. (ods. 1) Pojednávania nie je potrebné nariaďovať ani v drobných sporoch. (ods. 2) Súhlas účastníkov s rozhodnutím vo veci bez nariadenia pojednávania alebo výslovne vzdanie sa práva na prejednanie veci sa vzťahuje aj na odvolacie konanie. O tejto skutočnosti musia byť účastníci konania poučení. (ods. 3)

Z ustanovenia § 115a O.s.p. teda vyplýva, že súd prvého stupňa môže vec samú prejednať a rozhodnúť o nej bez nariadenia pojednávania - okrem toho, že účastníci sa práva na verejné prejednanie veci vzdali, prípadne s rozhodnutím veci bez nariadenia pojednávania súhlasili, ako i v prípade, že ide o drobný spor (daný prípad) podľa názoru odvolacieho súdu len vtedy, ak možno vo veci rozhodnúť len na základe listinných dôkazov a ak ide o listiny, ktoré predložil súdu niektorý z účastníkov konania.

Pri prejednávaní a rozhodnutí veci bez nariadenia pojednávania súd môže vychádzať len z takých listín, ktoré mu predložili účastníci konania (ich zástupcovia alebo splnomocnenci). Len vo vzťahu k týmto listinám je totiž možné predpokladať, že ide o listiny účastníkom konania známe a že k ich pravosti alebo

obsahu nemajú pripomienky; voči ostatným listinám majú účastníci konania právo sa vyjadriť (porovnaj § 123 O.s.p.), dôkaz takými listinami je za tejto situácie prípustný len pri prejednaní veci, a je preto vylúčené, aby súd prvého stupňa postupoval podľa § 115a O.s.p., a to i vtedy ak ide o drobný spor.

Bez nariadenia pojednávania môže súd prvého stupňa vec prejednať a rozhodnúť súčasne len za podmienky, že bol náležite zistený skutkový stav veci na základe účastníkmi predložených listín, lebo nimi boli preukázané všetky medzi účastníkmi sporné skutkové okolnosti, významné pre právne posúdenie veci. Ak totiž ust. 115a O.s.p. uvádza ako predpoklad pre prejednanie a rozhodnutie veci bez nariadenia pojednávania, aby vo veci bolo možné "rozhodnúť len na základe listinných dôkazov predložených účastníkmi", vyjadruje tým nielen požiadavku, aby súd pri zisťovaní skutkového stavu veci nevychádzal, samozrejme okrem zhodných tvrdení účastníkov konania (§ 153 ods. 1 O.s.p.), z iného dôkazu ako z listín predložených účastníkmi konania (ich zástupcami alebo splnomocnencami), ale aj podmienku, že všetky rozhodujúce skutočnosti budú zhodnými tvrdeniami účastníkov a nimi predloženými listinami náležite preukázané a že teda podkladom pre rozhodnutie súdu prvého stupňa nebude (aj) nespĺnená povinnosť tvrdenia alebo neunesenie dôkazného bremena. Ak sa ukáže, že účastník konania doteraz nespĺnil svoju povinnosť tvrdenia (neuviedol všetky rozhodujúce skutočnosti alebo ich uviedol neúplne) alebo povinnosť dôkaznú (nenavrhol dôkazy potrebné na preukázanie všetkých svojich sporných tvrdení, ktoré sú pre právne posúdenie veci významné), musí súd prvého stupňa, aj keby išlo o drobný spor, ako to bolo v danom prípade, vždy nariadiť pojednávanie (§ 115 ods.1 O.s.p.), pretože si musí splniť povinnosť v zmysle cit. § 118 ods. 2 O.s.p. a informovať o rozsahu sporných a nesporných skutočností a dokazovania, čo bez nariadenia pojednávania nie je možné.

Z uvedených dôvodov je potom možné uzavrieť, že na prejednanie veci samej nie je potrebné v zmysle ustanovenia § 115a O.s.p. nariadiť na súde prvého stupňa pojednávanie, i keď ide aj o len drobný spor, len vtedy, ak účastníci konania prostredníctvom nimi predložených listinných dôkazov a svojich zhodných tvrdení uniesli bremená tvrdenia a dôkazné bremená a ak podkladom pre rozhodnutie súdu vo veci samej bol týmito dôkazy (prípadne aj pomocou zhodných tvrdení účastníkov) zistený skutkový stav veci, čo však daný prípad nie je.

Odvolací súd je si vedomí, že požiadavka možnosti vo veci rozhodnúť len na základe listinných dôkazov predložených účastníkmi, pre prejednanie veci samej bez nariadenia pojednávania je uvedená v ods. 1 cit. § 115a O.s.p., ktorý vyžaduje súhlas alebo výslovné vzdanie sa práva na verejné prejednanie veci, keď možnosť rozhodnúť bez nariadenia pojednávania i v drobných sporoch je upravená samostatne v ods. 2 tohto zákonného ustanovenia, avšak i tento odsek je potrebné vnímať a vykladať v kontexte s ods. 1, pretože i tu súd bude svoje skutkové tvrdenia opierať len o listinné dôkazy, prípadne zhodné tvrdenia účastníkov.

Spravodlivým prejednaním veci je také súdne konanie, ktoré rešpektuje všetky procesné zásady a princípy, ktoré tvoria súčasť štruktúry základných ľudských práv a slobôd. Podľa nálezu Ústavného súdu I.ÚS 26/94 obsah práva na súdnu ochranu uvedený v čl. 46 ods. 1 Ústavy nespočíva len v tom, že osobám nemožno brániť v uplatnení práva na súdnu ochranu alebo ich diskriminovať pri jeho uplatňovaní. Jeho obsahom je i zákonom upravené relevantné konanie súdov. Každé konanie súdu, ktoré je v rozpore so zákonom je potom porušením Ústavou zaručeného práva na súdnu ochranu. Pod odňatím možnosti konať pred súdom treba potom rozumieť závadný procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia jeho procesných práv priznaných mu v občianskom súdnom konaní za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov.

Odvolací súd poukazuje i na to, že obsah práva na súdnu ochranu v čl. 46 ods. 1 Ústavy SR nespočíva len v tom, že osobám nemožno brániť v uplatnení práva alebo ich diskriminovať pri jeho uplatňovaní. Jeho obsahom je i zákonom upravené relevantné konanie súdov. Každé konanie súdu, ktoré je v rozpore so zákonom, je porušením ústavou zaručeného práva na súdnu ochranu (I. ÚS 26/94). K odňatiu práva na súdnu ochranu v zmysle čl. 46 ods. 1 ústavy preto dochádza aj vtedy, ak sa niekto domáha svojho práv na súde, ale súdna ochrana tomuto právu nie je priznaná, alebo nemôže byť priznaná v dôsledku konania súdu, ktoré je v rozpore so zákonom (porovnaj III. ÚS 7/08).

Konanie pred súdom pritom musí zabezpečiť pre účastníkov konania spravodlivú ochranu ich práv a záujmov (tzv. fair proces). Na zabezpečenie tejto ochrany priznáva Občiansky súdny poriadok

účastníkovi viaceré procesné práva, medzi ktoré patrí aj právo vyjadrovať sa k tvrdeným skutočnostiam, navrhovať dôkazy na ich vyvrátenie a vyjadrovať sa aj k právnym dôsledkom z nich vyplývajúcich.

Preto pokiaľ súd prvého stupňa zamietol navrhovateľovi návrh len preto, že neunesol dôkazné bremeno, pričom rozhodol o veci bez nariadenia pojednávania s odkazom na § 200ea v spojení s § 115a ods. 2 O.s.p., čím si potom nemohol splniť povinnosť podľa § 118 ods. 2 O.s.p. informovať o rozsahu sporných a nesporných skutočností a dokazovania, týmto nesprávnym postupom zaťažil konanie vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 212 ods. 3 O.s.p.). V dôsledku toho potom odvolaciemu súdu neostávalo nič iné iba napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa s použitím § 221 ods. 1 písm. f) O.s.p. zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie, tu potom už bez potreby zaoberania sa s i ďalšou odvolacou argumentáciou z hľadiska hospodárnosti konania. I podľa už konštantnej judikatúry tak národných, ako aj nadnárodných súdov súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkmi konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku účastníka konania, ktorý ju nastolil. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty účastníkov konania (porovnaj napríklad rozhodnutia ÚS SR II.ÚS 251/04, III.ÚS 209/04, II.ÚS 200/09 a podobne).

Odvolaciemu súd nedá, pre ďalší postup v konaní, poukázať ešte i na to, že v občianskom súdnom konaní sa uplatňuje zásada prejednávacia, ktorá je vyjadrená v § 101 ods. 1 O.s.p. tak, že účastníci sú povinní prispieť k tomu, aby bol dosiahnutý účel konania predovšetkým tým, že pravdivo a úplne opíšu všetky potrebné skutočnosti a označia dôkazné prostriedky. Ust. § 120 ods. 1 O.s.p. určuje, že účastníci sú povinní označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Účastníci nesú tzv. bremeno tvrdenia a bremeno dôkazné; neunesenie týchto bremien vedie k vydaniu nepriaznivého rozhodnutia vo veci. Avšak ku skutočnostiam, ktoré majú za následok absolútnu neplatnosť právneho úkonu a vyjdú v konaní najavo, prihliada súd i bez návrhu.

Preto pokiaľ súd prihliada z úradnej povinnosti k absolútnej neplatnosti právneho úkonu (tu rozpor postúpenia s § 525 Občianskeho zákonníka) bez toho, aby sám zisťoval okolnosti rozhodné pre takéto posúdenie, tu len s odkazom na to, že navrhovateľ nedokázal, že pred postúpením pohľadávky banka klienta (dlžníka) písomne vyzvala na splnenie jeho záväzku (dôvod tvrdenej absolútnej neplatnosti), pričom účastníka na preukázanie tejto skutočnosti ani nevyzve, jedná sa o vadu konania, ktorá má za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

Povinnosťou súdu prvého stupňa tak bude v ďalšom konaní riadiť sa názorom odvolacieho súdu, ktorým je podľa § 226 O.s.p. viazaný, opätovne vec prejednať za stavu dodržania procesného postupu opísaného vyššie, ktorého nedostatok spôsobil aj nutnosť zrušenia jeho rozsudku a až potom opätovne rozhodnúť o veci i o trovách konania prvostupňového i odvolacieho (§ 224 ods. 3 O.s.p.).

Senát krajského súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je možné podať odvolanie.